

OCTOPLUS OF OCTOMIN

TEKST: PETER SCHUTTE (FREELANCEJOURNALIST)

Nadat OctoPlus vanwege financiële nood de commerciële rechten op Locteron heeft verkocht, is de kas alweer bijna leeg. Het lot van de onderneming ligt in handen van derden.

Om de kansen en risico's van een belegging in biotechbedrijf OctoPlus goed weer te geven, is een chronologische weergave van de ontwikkelingen in de afgelopen jaren onontbeerlijk. OctoPlus is in 1995 opgericht door de voormalige ceo Joost Holthuis en Daan Crommelin, professor aan de Universiteit Utrecht. De onderneming is gestart als dienstverlener voor kleinere biotechbedrijven om deze te helpen bij de ontwikkeling van nieuwe medicijnen.

Vanaf eind jaren negentig is in fasen geïnvesteerd in de ontwikkeling van technologie die het mogelijk maakt geneesmiddelen beter toe te dienen en zo een betere balans te krijgen tussen de effectiviteit en veiligheid van het middel. OctoPlus beschikt hierdoor over twee eigen gepatenteerde technologieplatforms, te weten OctoDEX en PolyActive. Later is besloten om op basis van die technologie ook verbeterde versies van bestaande medicijnen voor eigen rekening en risico te gaan ontwikkelen. Door de hoge onderzoekskosten die daarmee gepaard gingen, raakte OctoPlus echter al snel stevig in de verliezen.

Het belangrijkste en verst gevorderde product betreft Locteron, een geavanceerdere versie van een bestaand medicijn voor de behandeling van chronische hepatitis C, een ernstige leveraandoening. OctoPlus werkte voor de ontwikkeling van Locteron tot voor kort op fiftyfiftybasis samen met het Amerikaanse Biolex Therapeutics. Dit bedrijf is de ontdekker van een nieuw productieproces voor het eiwit interferon alfa en heeft daarmee de bestaande patenten

kunnen ontwijken. Biolex heeft patent op de eigen productiemethode.

IN HET NAUW

Ondanks een tweetal kapitaalinjecties van in totaal 21,0 miljoen euro had OctoPlus ten tijde van de beursgang in oktober 2006 nog maar 4 miljoen euro in kas. De beursgang verliep teleurstellend. De introductiekoers werd aan de onderkant van de bandbreedte van 4,65 tot 5,50 euro geprikt, waardoor de emissieopbrengst beperkt bleef tot 20 miljoen euro. Dat riep destijds meteen de vraag op of dat genoeg was om het te kunnen uitzingen tot 2008, het moment waarop OctoPlus partners in de arm wenste te ne-

men voor de steeds duurder wordende klinische onderzoeken.

De ontstane sepsis bleek al snel terecht. Hoewel de onderzoeksresultaten van Locteron telkens bevredigend waren, stroomde het geld in sneltreinvaart de onderneming uit. In het jaar na de beursgang zakte de kaspositie van 19,6 miljoen tot slechts 2,5 miljoen euro. De extreem hoge 'cashburn' dwong de onderneming in de zomer van 2007 de ontwikkeling van één van haar vijf producten te staken. Hoewel het Holthuis en de zijnen toen allang duidelijk had moeten zijn dat zij onvoldoende middelen hadden om de klinische Fase II voor Locteron af te ronden, werd nog geen twee maanden later weer een product aan de portfolio toegevoegd.

In november 2007 maakte het bestuur de kapitale fout een aandelenemissie van 25 miljoen euro af te blazen vanwege het slechte beursklimaat. Hierdoor kwam het met de rug tegen de muur te staan, temeer omdat een strategische partner uitbleef. Noodkredieten van in totaal 6,75 miljoen euro van bestaande aandeelhouders – de durfkapitalisten Life Science Partners en SR One, samen houder van 30 procent in OctoPlus – gevolgd door een lening van 2 miljoen euro van Biolex gaven OctoPlus enige lucht.

WEINIG TRANSPARANT

Ondertussen was OctoPlus in onderhandeling met partijen over een langetermijnfinanciering, maar gaf hierover niet veel informatie. Gebrekkelijk was ook de informatie over de bestuurswissel in september 2008. Medeoprichter en grootaandeelhouder

